

தேவனால் அடிபட்டு, வாதிக்கப்பட்டவர்

SMITTEN OF GOD, AFFLICTED

ஆதார வசனங்கள் மாற்கு 15: 22-37

“மெய்யாகவே அவர் நம்முடைய பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய துக்கங்களைச் சுமந்தார்; நாமோ, அவர் தேவனால் அடிபட்டு, வாதிக்கப்பட்டு, சிறுமைப்பட்டவரென்று எண்ணினோம்” –ஏசாயா 53 :4.

இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டதோடு தொடர்புடைய உண்மைகளைப் பொறுத்தவரை எந்த சர்ச்சைக்கும் இடமில்லை. சிலுவையில் அறையப்பட்டதற்கான தெய்வீக வரம்பு மற்றும் காரணம் குறித்து மட்டுமே விவாதிக்க இடம் உள்ளது. ஏசாயா தீர்க்கதரிசி நமக்கு தெய்வீக விளக்கத்தை அளிக்கிறார்.

துக்ககரமான வழி!

இரட்சகர் தனது மூன்று வருட ஊழியத்தில் பெரிதும் பலவீனமடைந்திருந்தார், இதில், ஜனங்களின் நோய்களை குணப்படுத்துவதில் அவர் தனது ஜீவ ஆற்றலை இலவசமாக கொடுத்திருந்தார். இதுதவிர, பஸ்காவுக்கு ஆயத்தம் பண்ணும்படி தம் சீஷர்களை அனுப்பின நேரத்திலிருந்தே, அவர் தொடர்ந்து துக்கமின்றி, மன அழுத்தத்தில் இருந்தார். இந்த காலகட்டமானது, பஸ்கா மற்றும் நினைவுகூருதலின் இராப்போஜனத்தை நிறுவிவதோடு இணைக்கப்பட்டிருந்த சோதனை அனுபவங்கள், கெத்செமனே பயணம், அங்கு பலமணிநேர அகோர வேதனையும் பலவீனமும் இருந்தது, அதைத்தொடர்ந்து வந்த அனுபவங்கள், பிரதான ஆசாரியர்களால் நியாய ஆலோசனை சங்கத்தின் முன் விசாரணை, ஏரோது மற்றும் பிலாத்துவின் முன்பு நடந்த விசாரணை, கசையடிகள் போன்றவை அனைத்தும் அவருக்கு ஒரு நிலையான மன அழுத்தமாக இருந்தன. இப்போது யாருக்காக தம் பரலோக வீட்டையும் மகிமையையும் தியாகம் செய்திருந்தாரோ, அவர்களாலேயே சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு தண்டிக்கப்பட்ட அவர், கூடுதலாக தனது சொந்த சிலுவையையும் சுமக்க வேண்டியிருந்தது. இறுதியாக, அந்த சிலுவை மரத்தின் எடையின்கீழ் அவரது பலவீனம் தடைபடும்வரை, அவர் அவ்வாறு செய்தார், மேலும் அங்கு சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு விவசாயி அவருக்கு உதவவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர் சிலுவையை முழுவதுமாக சுமந்தாரா அல்லது இயேசுவின் பின்னால் நடந்துசென்று சிலுவை மரத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் சுமந்தாரா என்று வேதாகம மூலப்பிரதியில் தெளிவாக கூறப்படவில்லை.

பெதுருவும், யோவானும், யாக்கோபும், தோமாவும் மற்ற அப்போஸ்தலரும் உதவிசெய்ய முன்வராதபடிக்கு எங்கே இருந்தார்கள்? அவர்கள் பயத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவர்கள் எப்போப்பட்ட ஒரு ஆசீர்வாதத்தை இழந்தார்கள்! வற்புறுத்தலால் சிலுவை சுமந்த சிரேனிய விசுவாசி, அந்நேரத்தில் அடைந்த அனுபவங்கள் மூலம், இரட்சகரது செய்தியைப் பற்றின சத்தியத்தை தன் இருதயத்தில் பதித்ததன்மூலம், பின்னாளில் நசரேயனைப் பின்பற்றுபவர்களில் ஒருவராக ஆனார் என்று பாரம்பரியம் கூறுகிறது.

சுற்றிலும் ஸ்திரீகள் கூட்டமாக நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாலும், அவர்களில் ஒருவரும் உதவிக்கரம் நீட்டவில்லை என்பது நமக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இயேசு அவர்கள் பக்கமாகத் திரும்பி, “எனக்காக அழாதேயுங்கள்.. உங்களுக்காகவும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காகவும் அழுங்கள்” என்றார். இது தொடர்பாக தங்களை மறைப்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும், மலைகளையும் குன்றுகளையும் அவர்கள் தேடியதைப் பற்றிய எஜமானின் வார்த்தைகள், முப்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எருசலேமின் அழிவில் யூத ஜனங்கள்மீது வந்த பெரும் துன்பத்தின் ஒருபகுதி என சில வேதமாணவர்களால் கருதப்படுகிறது. மேலும் எருசலேமின் இந்த அழிவும் துன்பங்களும் இந்த யுகத்தின் இறுதிக்காலத்தில் ஏற்படவிருக்கும் மிகப்பெரிய துன்பத்தை முன்னறிவித்த நிழலான மாதிரிகள் என்று கருதப்படுகிறது.

நிச்சயமாக, இந்த சுவிசேஷயுகத்தின் முடிவில் மலைகள் மற்றும் குன்றுகள் தொடர்பான அதே வெளிப்பாடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின்போது எரிகின்ற அக்கினியாகிய நியாயத்தீர்ப்புகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்து, தற்கால ஒழுங்குமுறைகளை அழித்து, புதிய ராஜாவுக்கான வழியை ஆயத்தம் செய்யும். மிக எளிதான முறையில் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள முடிந்தால், மலைகள் தன்மீது விழவேண்டும் என்று யாரும் ஜெபிப்பார்கள் என்று நாம் எண்ணவேண்டியதில்லை. மாறாக பெரும் சீற்றத்தின் அலைகளாகிய உபத்திரவங்களிலிருந்து பாதுகாப்பிற்காக அநேகர் ஒளிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தேடுவார்கள், விரும்புவார்கள், ஜெபிப்பார்கள் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. சமூகத்தின் பாறைகளாக அதன் சமூக அமைப்புக்கள் இருந்து, அதன் சொந்த உறுப்பினர்களை பாதுகாக்க முயல்கின்றன.

“பச்சை மரத்துக்கே இப்படிச்செய்வார்களானால், பட்ட மரத்துக்கு என்ன நடக்கும்” என்று இயேசு கூறினார். இங்கு அவர் யூத தேசத்தை அத்திமரத்துக்கு ஒப்பிட்டு, அது தனது சாபத்தால் அல்லது தீர்ப்பினால் சீக்கிரம் உலந்துபோனதை குறிப்பிடுகிறார். எனவே இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு 5 நாட்களுக்கு முன்பு கழுதையின்மீது ஏறி எருசலேமுக்குள் வந்து, அதற்காக அழுது, “உங்கள் வீடு உங்களுக்கு பாழாக்கிவிடப்படும்” என்று கூறினார். இப்போது மிகக் குறுகிய காலத்தில், அத்திமரம் இன்னும் பசுமையாக இருந்தபோதே, அதன் ஆட்சியாளர்கள் ஒரு நம்பிக்கையற்ற நிலையை அடைந்திருந்தனர். இதனால் நியாயப்பிரமாணம் முழுவதையும் மீற அவர்கள் மனதாயிருந்து, அவரை சிலுவையில் அறைவதில் தங்கள் முழு மனசாட்சியையும் ஒதுக்கிவைத்தனர்.

இப்படிப்பட்ட நீதியின் கொடுமான சீற்றத்துக்கு, தீமை இவ்வளவு சீக்கிரம் வழிவகுத்ததென்றால், பின்னாளில் யூத அத்திமரம் முற்றிலுமாக காய்ந்து, அதிலிருந்து அனைத்து உயிர்ச்சத்தும்(ஆவிக்குரிய நிலை) வெளியேறினபிறகு, எதை எதிர்பார்க்காமல் இருக்கக்கூடும்? அதுபோலவே, இந்த யுகத்தின் முடிவிலும் கிறிஸ்துவின் சரிமாயி சபை – பரிசுத்தவான்கள், வன்முறையால் துன்புறுவர் என்றும், இவ்வாறு பூமியின் உப்பு அகற்றப்படும் என்றும், அதன்பிறகு விரைவில் அராஜகத்தில் ஒரு பொதுவான சிதைவையும் அழகச்செய்தலையும் ஏற்படுத்தும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

மனுஷகுமாரன் உயர்த்தப்பட்டார்

இயேசு தம்முடைய சிலுவை மரணத்தை முன்னுரைத்து கூறியதாவது ;“ வனாந்தரத்தில் வெண்கல சர்ப்பத்தை மோசே உயர்த்தினதுபோல, மனுஷகுமாரனும் உயர்த்தப்படவேண்டும்” – சிலுவையிலறையப்படவேண்டும் என்றார். வெண்கல சர்ப்பமானது இயேசுவுக்கு நிழலாக இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர் மெய்யாகவே பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவருமாய் இருந்தார்; ஆயினும் அவர் பாவியின் ஸ்தானத்தை எடுத்தார் – அதாவது ஒரு பாவியாகவே நடத்தப்பட்டார். நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் கடுமையான தண்டனை, சிலுவையில் அறையப்படுவதாகும். “மரத்திலே தூக்கப்பட்ட எவனும் சபிக்கப்பட்டவன்” என்று எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து நமக்காக சாபமானார்...” என்று அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிறார். அவர் பாவத்தை அறியாதிருந்தும், பாவியின் ஸ்தானத்தை எடுத்தார். வேத வாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக இயேசு மரித்தார்.

“பிதாவே, அவர்களை மன்னியும், ஏனெனில் அவர்கள் செய்வது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள்” என்று நம் பாடத்தின் ஆதாரவசனங்கள் கூறுகின்றன. ஆயினும் இவ்வசனமானது பழைய கிரேக்க மூலப்பிரதிகளில் காணப்படாததால், கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படக்கூடாது. மேலும் யூதர்களுடைய பாவம் தண்டனையைப் பெற்றுத்தரும் என்று இயேசு அறிந்திருப்பார். தேவன் அவர்களைத் தண்டிப்பார் என்றும், அவர்களுடைய நகரத்தை அழிப்பார் என்றும் அவர் ஒரு உவமையில் முன்னுரைத்திருந்தார் (லூக் 20: 14-16). “உங்களுக்காக அழுங்கள்” என்ற வாக்கியத்தின் சூழல், யூதர்கள் செய்த பாவத்திற்கான தண்டனையைக் குறிக்கிறது. மேலும் இந்தப் பாவம் முழுமையாக அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படாது. உண்மையாகவே, யூதர்கள் 18 நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக, தெய்வீக தயவிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த தெய்வீக ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் இயேசு பிதாவுடன் முழு இணக்கத்தோடு இருந்தார் என்றும், அவர் தெய்வீக சித்தத்துக்கு முரணான எதையும் கேட்கவில்லை என்றும் நாம் கருதுவது பொருத்தமானது.

இயேசுவை நிராகரித்த நேரத்தில், யூதர்கள் மீது வந்த துன்பத்தைப் பற்றி பரிசுத்த பவுல் கூறுகையில்; அவர்களைக்குறித்து எழுதப்பட்டவைகள் அனைத்தும் நிறைவேறும்படிக்கு, “அவர்கள்மேல் கோபாக்கினை பூரணமாய் வந்திருக்கிறது” என்று இந்த விஷயத்தையும் குறிப்பிடுகிறார் –1தெச2: 14-16.

மறுபுறம், யேகோவாதேவன், அவர்களுக்கென தம் பிரதிநிதியாக விசேஷமாய் அனுப்பியிருந்த தம் குமாரனை, யூதர்களுக்காக தம் ஜீவனைக் கொடுத்த இயேசுவை கொலைசெய்த மிகப்பெரிய பாவத்திற்காக, அவர்கள்மேலிருந்த தண்டனையை அடையக்கூடாது என்று விரும்பமாட்டார் என்று நாம் உறுதியாக நம்பலாம். அத்தகைய துணிகரமான பாவத்துக்கான நீதியான தண்டனை, சந்தேகத்திற்கிடமின்றி, முழுமையான அழிவாக இருக்கும். ஆனால் இயேசுவின் இரத்தம்நீதியை அல்ல, “நன்மையானவைகளைப் பேசுகிறது” என்று அப்போஸ்தலர் சுட்டிக்காண்பிக்கிறார்(எபி 12:24). அவருடைய இரத்தம் மீதமுள்ள உலக ஜனங்களுக்காக மட்டுமல்ல. யூதர்களது பாவங்களுக்கான மன்னிப்பைக் குறித்தும் பேசுகிறது. மேசியாவின் ராஜ்யத்தில் தேவனிடத்தில் ஒப்புரவாகுவதற்கான முழுவாய்ப்பைக் குறித்து இது பேசுகிறது.

“யூதர்கள்(குறைந்தபட்சம்) ஓரளவு அறியாமையின் காரணமாக அவர்களின் போக்குக்கு முழுப் பொறுப்பாளிகள் அல்ல என்ற கருத்தை பரிசுத்தபேதுரு உறுதிப்படுத்துகிறார். பின்னர் அவர்களில் சிலரை நோக்கி அவர் ; “சகோதரரே, நீங்களும் உங்கள் அதிகாரிகளும் அறியாமையினாலே இதைச் செய்தீர்களென்று அறிந்திருக்கிறேன். அவர்கள் அறிந்திருந்தார்களானால் ஜீவாதிபதியை அவர்கள் சிலுவையில்

அறைந்திருக்கமாட்டார்களே!” (அப் 3:15-17) என்று கூறுகிறார். தேவனுடைய ஏற்றவேளையில், முழு உலகத்தின் புரிந்துகொள்ளும் கண்கள் திறக்கப்படும் என்று சகரியா தீர்க்கதரிசி நமக்குக் காண்பிக்கின்றார். எல்லோரும் விஷயங்களை வித்தியாசமாய் காண்பார்கள், குறிப்பாக யூதர்கள், “தாங்கள் ஊடுருவக் குத்தினவரை” காண்பார்கள் என்று விசேஷமாய் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அப்போது கர்த்தர் அவர்கள்மீது கிருபையின் ஆவியையும், விண்ணப்பங்களின் ஆவியையும் பொழிவார், அவர்கள் தாங்கள் ஊடுருவக் குத்தினவரை நோக்கிப்பார்த்து, தங்கள் சிறந்த நண்பரும், மீட்பருமாகிய அவரை மோசமாக நடத்தினதை உணர்ந்து புலம்புவார்கள் (சகரியா 12:10).

என் வஸ்திரங்களை அவர்கள் பங்கிட்டனர்

இயேசு மரிக்கும்வேளையில் ரோமானியப் படைவீரர்கள் அவருடைய தையலிடாத அங்கிக்காக சீட்டுப்போட்டதும். அவருடைய மேலங்கிகளை அவர்களுக்குள் பங்கிட்டதுமான செயல், அவர்களுடைய கல்லான இருதயத்தை சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆயிரவருட ராஜ்யத்தின் பலனாக, அவர்களுடைய மாம்சத்திலிருந்து கல்லான இருதயங்கள் அகற்றப்பட்டு, அதற்குபதிலாக மென்மையான இருதயங்கள் அளிக்கப்படும் என்ற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். ஓ! ஆதாமில் முதலில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்பட்டதும், அதனையடுத்து மனிதனாகிய இயேசுவில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டதுமான தேவனுடைய சாயலுக்கும் ரூபத்துக்குமான முழு திரும்பக்கொடுத்தல் மனுக்குலம் அனைத்திற்கும் எவ்வளவு தேவையாயிருக்கிறது!

இயேசுவின் இரு பக்கங்களிலும் ஒரே நேரத்தில் தூக்கிலிடப்பட்ட இரு கள்வர்களில் உலகத்தின் மனப்பான்மை மேலும் பிரதிபலிக்கிறது. அவருடைய சிலுவையின்மேலிருந்த கல்வெட்டில், யூதர்களின் ராஜா என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. தன்னோடுகூட சிலுவையிலறையப்பட்டவர்களில் ஒருவன், துன்புற்றிருக்கும் அதேவேளையில், இயேசுவை மோசடிக்காரர் என்று குறைகூறினான். தன்னையும் தனது கூட்டாளிகளையும் காப்பாற்றுவதன்மூலம், அவருக்கு இருக்கும் வல்லமையை வெளிப்படுத்தும்படி இயேசுவை கேலிசெய்தான். இயேசு தன்னைக் காப்பாற்றியிருந்தாரானால் உலகிற்கான இராட்சகராக இருந்திருக்கமுடியாது என்பதை அவன் சிறிதும் உணரவில்லை!

மற்றொரு திருடன் இயேசுவின் நண்பராகி, தான் தவறு எதுவும் செய்யவில்லை என்றும், அநியாயமாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டதாகவும் கூறினான். பின்னர் இயேசுவிடம் திரும்பி, அவருடைய அன்பான வார்த்தைகளுக்கான வெகுமதியை கேட்பதன்மூலம் அவரிடத்தில் வைத்த தனது விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினான். “கர்த்தாவே, நீர் உம் இராஜ்யத்தில் வரும்போது என்னை நினைவுகூரும்” என்றான். இயேசு தம்மை ஒரு ராஜாவாக கூறிக்கொண்டதை அந்த ஏழை கள்வன் அறிந்திருந்தான். இயேசுவை விசாரிக்கும்போது, அந்த கள்வன் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். “நீ ராஜாவா?” என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு, “என் ராஜ்யம் இந்த யுகத்துக்குரியதல்ல” என்று இயேசு பதிலளித்ததை அவன் கேட்டான். இயேசு மிகவும் உயர்ந்த குணமும் தோற்றமும் உடையவராய், அவர் ஒரு ராஜாவாக இருக்கத் தகுதியானவர் என்று அக்கள்வன் உணர்ந்தான். உண்மையில் அவர் கூறினதுபோல் அவர் இருந்தால் என்னசெய்வது? இறுதியாக, பிற்பாடு இவர் மேசியாவாக நிரூபிக்கப்பட்டால் என்னசெய்வது? அவர் குறைந்தபட்சம் உண்மையைக்கூறி, தன் பாதுகாப்புக்காக ஒரு வார்த்தையாவது சொல்வார், இவர் தம் ராஜாவுக்குரிய அதிகாரத்தை அடைவாரானால், குறைந்தபட்சம் நினைவுகூருதலையாவது கருணையோடு அவர் கேட்பார்.

இக்கள்வனுக்கு இயேசுவால் அளிக்கப்பட்ட பதில், நம் அனைவராலும் கடந்த காலங்களில் பொதுவாக தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருந்ததாக காணப்படுகிறது. ராஜ்யத்தில் அதேநாளில் அக்கள்வன் அவரோடுகூட இருப்பார் என அவர் அவனுக்கு வாக்களித்ததாக நாம் எண்ணியிருந்தோம். ஆனால் மற்ற வேத வசனங்களின்படி பார்க்கும்போது, அந்த நாளில் இயேசுவே ராஜ்யத்தில் இருக்கவில்லை, மாறாக யோசேப்புவின் கல்லறையில் நித்திரையிலிருந்தார் என்பதை நாம் அறிந்துகொண்டோம். அவர் மூன்றாம் நாள்வரை மரித்தோரிலிருந்து, ஷியோலிலிருந்து, ஹேடஸிலிருந்து, கல்லறையிலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவரது உயிர்த்தெழுதலுக்குப்பிறகு மரியாளிடத்தில் அவர் கூறுகையில், “நான் இன்னும் என் பிதாவினிடத்திற்கும் உங்கள் பிதாவினிடத்திற்கும், என் தேவனிடத்திற்கும் உங்கள் தேவனிடத்திற்கும் ஏறிப்போகவில்லை என்றார்”. அப்படியானால் இயேசுவும் அந்தக் கள்வனும் அதே நாளில் பரதீஸில் ஒன்றாக இருப்பார்கள் என்று அவர் சொல்லியிருக்கமுடியாது என்பது தெளிவாகிறது.

இதன் உண்மையான விளக்கம் விரைவில் நிகழ்விருக்கிறது. ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, விழுமையின் மூலம் இழந்துபோன பரதீசு, மேசியாவின் மகிமை நிறைந்த இராஜ்யத்தில் அவரால் மீட்டெடுக்கப்பட உள்ளது. அப்போதுதான்; அந்தக் கள்வன் கேட்டுக்கொண்ட; “நீர் உமது ராஜ்யத்திற்குள் வரும்போது என்னை நினைவுகூரும்” என்ற காரியம் நினைவுகூறப்படும். அன்றிலிருந்து அந்தக் கள்வன் மரணத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருந்து, மேசியாவின் ராஜ்யம் வரும் நேரத்திற்காக காத்திருக்கிறான். இயேசுவின் பதில் இதற்கு முழுமையாக ஒத்துப்போகிறது: ஆமென், அப்படியே ஆகட்டும். “மெய்யாகவே உனக்கு நான் சொல்கிறேன், இந்த

நாளில் (எனக்கு ஒரு நண்பன் இல்லை என்று தோன்றும் இந்த நாளில், எனக்கு ஒரு ராஜ்யம் கிடைப்பதைவிட வேறு எதுவும் சாத்தியமில்லை என்று காணப்படும் இந்த நாளில், நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்), நீ என்னோடே கூட பரதீசிலிருப்பாய்” (லூக்கா 23:43).

இயேசுவின் ராஜ்யம், உலகத்தை ஒரு பரதீசாக மாற்றும் வேலையை விரைவில் துவங்கும். மேலும் மரணத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற திரளான கூட்டத்தாரின் உயிர்த்தெழுதலில், அந்தக் கள்வன் எஜமானரால் நினைவுகூறப்படுவான். சிலுவையில் பேசப்பட்ட அவரது ஆறுதலான வார்த்தைகள், பரதீசில் மாபெரும் ஆசீர அளவுக்கு சந்தேகத்திற்கிடமின்றி கொண்டுவரும். ஏனெனில் அவன் நொறுங்குண்ட, மென்மையான இருதயத்தை உடையவனாயிருப்பதை அவன் பேசின வார்த்தைகள் சுட்டிக்காட்டுவதால், அப்படிப்பட்டவர்கள் ராஜ்யத்தின் ஆசீர்வாதங்களை முதலாவதாக பெற்றுக்கொள்வார்கள்.

இயேசு தம்முடைய சீஷனான யோவானிடம் தம்முடைய தாயை ஒப்புவித்தது, அவருடைய கணவர் யோசேப்பு உயிரோடில்லாததைக் குறிப்பிடுகிறது. தம்முடைய உச்சபட்ச துன்பவேளையிலும், தம்முடைய அன்புக்குரியவர்களின் நலனில் எஜமான் கவனமாக அக்கறை கொண்டிருந்ததை நமக்குக் காண்பிக்கிறது.

“என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்” என்ற எஜமானின் மரணக் கூக்குரல், அவர் தன்னை பரலோகப்பிதா என்று கூறாமல், பிதாவின் குமாரன் என்ற உண்மையையே நமக்கு சான்றாக அளிக்கிறார். மேலும் பாவியின் தண்டனையை எஜமான் எவ்வாறு அதிகபட்சமாக சகித்தார் என்பதையும் நமக்குக் காட்டுகிறது. பாவத்தின் தண்டனை மரிப்பது மட்டுமல்ல, தேவனுடனான ஐக்கியத்திலிருந்து துண்டிக்கப்படுவதும் ஆகும். பாவியின் ஸ்தானத்தை அடைந்த இயேசு, குறைந்தபட்சம் ஒரு கனமாவது, பாவி அந்நியப்படுத்தப்பட்டதன் முழு அனுபவத்தையும் அடைந்திருக்கவேண்டும்.

“எல்லாம் முடிந்தது” என்ற எஜமானரின் கூக்குரல், “நான் முழுகவேண்டிய ஒரு ஸ்நானம்(மரணத்திற்குள்)உண்டு; அது நிறைவேறுமளவும் எவ்வளவோ நெருக்கப்படுகிறேன் (குன்பறுகிறேன்)” என்ற முந்தையநாளின் அவரது கூற்றை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

“பிதாவே, உமது கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகள், இயேசு தம் ஜீவனை கையளித்தார் என்ற உண்மையை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. அவர் கொண்டிருந்த ஜீவ ஆவி, முந்தைய நிலையிலிருந்து மாற்றப்பட்டதாகும். ஆதாமைப்போல் அவர் தனது ஜீவ உரிமையை இழக்கவில்லை. ஆகவே அவர் அதை தனது சொந்த ஆவியாக, அதை அந்த நேரத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்த ஜீவனுக்கான தன் சொந்த உரிமை என்று இன்னும் பேசலாம், உயிர்த்தெழுதலில் அது அவருக்கு மீண்டும் கொடுக்கப்படும் என்ற தெய்வீக வாக்குத்தத்தத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்டது.
